

Малко слѣдъ това хора-та отъ лѣствицѣ-тѣ прострѣхъ рѣцѣ камъ издигнахъта въ порфирѣ челоуѣкъ, хванѣхъ го за облѣкло-то, за косѣ-тѣ, за брадѣ-тѣ и повлѣкохъ го камъ себе. Челоуѣкъ-тѣ нѣщо имъ говорѣше, въздышаше и охкаше, нѣ тицъ нищо му не отговарѣхъ. Единъ отъ тѣхъ му замѣтнѣ вѣже-то около врата.

— Пуцай! зачуся выкъ.

Въ тоя часъ пустихъ рѣцѣ-тѣ, кои-то отъ земѣ-тѣ поддържахъ челоуѣкъ-тѣ въ порфирѣ-тѣ, а челоуѣци-ты отъ лѣствицѣ-тѣ скочихъ долу, вѣже-то ся затѣгнахъ и старецъ-тѣ висѣше.

Народъ-тѣ опрѣ очи възъ стареца. Той ся люлѣше въ въздуха, трѣперѣше съ тѣло-то, и махаше съ крака-та си, като да искаше да ги допрѣ до нѣщо. Нѣ нѣмаше на що, защо-то земя-та бѣ далече и дереци-ти далѣче, а лѣствицѣ-тѣ бѣхъ махнахъли. Той висѣше осамотенъ изнадъ народа и люшкѣше ся посрѣдъ памятницы-ты на величѣе-то и слауѣ-тѣ, кои-то стояхъ мирно и недвижимо, а народъ-тѣ така бѣ ся умѣлчалъ, щото можеше да ся чуе, какъ скѣрца гредица-та.

На единъ пѣтъ нѣкой извика:

— Да живѣе Андроникъ Първый!

На тоя гласъ тутакси ся отзѣва гласенъ, шуменъ смѣхъ, послѣ това загърмѣ:

— Да живѣе Андроникъ Първый!

— На що ся смѣхътъ? Защо выкѣтъ? попыта Ясенъ.

— Выкѣтъ да живѣе Андроникъ Първый! смѣхътъ ся, незнахъ за що, отговори Петръ. Може царь-тѣ да е наказалъ съ смъртъ нѣкого отъ свои-ты тайны намѣстницы. Защо-то кой може да бѣде въ порфирѣ! Нѣ защо е зель да го бѣси на ипподрома? Това нѣщо е чудно и непонятно.